

LIBRIS

R.S. Burnett
Infernul alb

Titlul original: *Whiteout*

We know
books

Copyright © Robert Burnett, 2025

All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURNETT, R.S.

Whiteout / R.S. Burnett ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion. -

București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-93-2

I. Arion, Mihnea (trad.)

821.135.1

Coperta: MIHAIL COȘULEȚU

Redactor: GEORGE ARION JR.

Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION

Tehnoredactor: GINA ELIDA ROGOJINOIU

Bun de tipar: septembrie 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

R.S. Burnett

Infernul alb

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2025

R.S. Burnett a crescut în Insulele Falkland și și-a început cariera de scriitor publicând în săptămânalul din Insule, *Penguin News*. După ce s-a mutat la Londra, unde a lucrat zece ani la *Daily Mirror*, dar a scris și despre cursele de Formula 1, Burnett este acum ziarist liber-profesionist și locuiește din nou în Insulele Falkland. *Infernul alb* este primul său roman.

Capitolul 1

Aici Serviciul de Radiodifuziune pe Timp de Război al BBC, din Londra. Țara a fost atacată cu arme nucleare. Comunicațiile au fost grav perturbate, iar numărul victimelor și amploarea pagubelor rămân încă necunoscute. Vă vom oferi informații suplimentare cât mai curând posibil. Între timp, rămâneți pe această frecvență, păstrați-vă calmul și stați în locuințele voastre.

Nu uitați că nu aveți nimic de câștigat dacă încercați să fugiți. Părăsindu-vă casele, vă puteți expune unui pericol mai mare. Dacă ieșiți, puteți rămâne fără hrană, fără apă, fără adăpost și fără protecție. Ploaia radioactivă care urmează unei explozii nucleare este mult mai periculoasă dacă sunteți expuși direct, în aer liber. Acoperișurile și pereții oferă o protecție semnificativă. Cel mai sigur loc este în interior.

Asigurați-vă că gazul și alte surse de combustibil sunt închise și că toate focurile sunt stinse. Dacă este disponibilă apă de la rețea, aceasta poate fi utilizată pentru stingerea incendiilor. De asemenea, ar trebui să umpleți toate recipientele cu apă potabilă, deoarece în curând s-ar putea ca alimentarea de la rețea să se întrerupă. Nu trageți apa la toaletă. Folosiți apa numai în scopuri esențiale: pentru băut și gătit. Apa înseamnă viață. Nu o risipiți.

Prelungiți cât mai mult proviziile de mâncare: raționalizați-le, pentru că s-ar putea să fie nevoie să vă ajungă cel

puțin paisprezece zile. Dacă aveți alimente proaspete în casă, folosiți-le mai întâi pentru a evita risipa: alimentele din conserve rezistă. Dacă locuiți într-o zonă pentru care a fost emis un avertisment de ploaie radioactivă, rămâneți în adăpostul împotriva contaminării radioactive până vi se spune că este sigur să ieșiți. Când pericolul imediat a trecut, sirenele vor emite un sunet continuu. Mesajul de „pericol încheiat” va fi difuzat tot pe această frecvență.

Nu ieșiți sub nicio formă din casă. Ploaia radioactivă poate ucide. Nu o puteți vedea sau simți, dar este prezentă. Dacă ieșiți, vă expuneți familia la pericol și puteți muri. Rămâneți în adăpost până când vi se spune că este sigur să ieșiți sau până auziți sirenele dând semnalul de „pericol încheiat”.

Vom repeta această transmisiune peste două ore. Rămâneți pe această frecvență, dar deocamdată opriți radiourile pentru a economisi bateriile. Acesta este sfârșitul transmisiunii.

Rachael închise radioul și se uită la ceasul de la mână. Îi setă alarma cu puțin înainte de două ore, la 13:58, apoi pași spre trapă și privi prin hubloul minuscul în abisul negru ca smoala care o înconjură. Nici urmă de lumină. Știa că era mult prea devreme pentru asta, dar nu se putea abține să speră că avea să vină în curând. Speranță. Ce altceva îi mai rămânea?

Își desprinsе privirea de la întuneric, își închise polarul mov mai bine în jurul gâtului și se așeză la paralelipipedul de plastic ușor, de 75 pe 50 de centimetri, unde lucra și lua masa. Își deschise jurnalul, luă creionul și începu să scrie.

Data: 15 iulie

Ziua expediției: 152

Temperatură: -69° C

Viteză vânt: 101 km/h, treapta 10 pe scara Beaufort

Încă n-am plâns.

Nu știu de ce. Ar trebui să plâng după tine și după Izzy, dar n-am făcut-o. Poate pentru că mă tem că, dacă încep, n-o să mai pot să mă opresc.

Nu simt nimic. Sunt doar... amorțită. Nu-mi vine să cred că e adevărat că ați dispărut amândoi. Pur și simplu nu simt asta în adâncul ființei. Totul trebuie să fie o imensă greșeală.

Au trecut treizeci și șase de zile de la ultimul contact. Încă mai primesc mesajul BBC World Service la fiecare două ore, dar nimic altceva. Radioul VHF încă funcționează, însă din cauza locului în care sunt n-am putut să iau legătura decât cu Stația Z, iar ei nu răspund. Poate că și ceilalți au căzut pradă bolii lui Guy. Ultima dată când am vorbit cu el, Henriksen a spus că lui Zak îi era tot mai rău. Sau poate au fost prinși cumva în toată povestea asta? Dar dacă da, de ce nu și eu?

Un lucru e clar: nimeni nu vine să mă salveze.

Dar n-o să zăbovesc asupra acestui gând - e pur și simplu prea îngrozitor.

Am încercat să contactez McMurdo și Stația Amundsen-Scott, dar degeaba. Având în vedere poziția mea de partea cealaltă a muntelui, e puțin probabil să pot să dau de ei, chiar dacă ascultă, dar o să continui să încerc.

Am tot încercat și telefonul prin satelit, dar nici așa n-am semnal. Asta e adevăratul șoc, Adam. Asta e adevărata lovitură. N-ar trebui să existe niciun colț pe planetă în care telefonul ăla să nu funcționeze. *Niciunul*. Ar trebui să meargă de la cea mai mică și izolată insulă din Pacific până în mijlocul deșertului Sahara sau în vârful de Everest. Sigur, să nu-i pot contacta pe cei de la Stația Z prin radio e una, dar telefonul prin satelit?

Aparatul în sine pornește, doar că nu prinde niciodată semnal. E ca și cum sateliții pur și simplu n-ar mai exista. Poate că au fost și ei distruși. Poate un atac nuclear să facă și asta? Sună a scenariu de *Războiul Stelelor*, dar poate au fost doborâți sau cine știe ce. Nu mă pricep – și, până la urmă, oricum nu contează. Nu acum.

Am activat baliza de urgență după trei zile fără contact. Poate ar fi trebuit s-o fac mai devreme, dar n-am vrut să exagerez. Aici, în câmp deschis, în bezna și frigul astea veșnice, când ești singur, începi să te îndoiești de tine. Îți pui fiecare gând sub semnul întrebării. După ce m-am contrazis în mintea mea (și uneori cu voce tare – e ciudat cât de mult am început să vorbesc singură de când sunt pe cont propriu), am activat nenorocita de baliză. Luminița a pornit, dar n-am nicio idee dacă a reușit să se conecteze la satelit, fiindcă doar a clipocit și atât. Și evident că nimeni n-a venit și nu m-a contactat, așa că ori n-a funcționat, ori nu mai e nimeni care s-o recepționeze.

A doua zi după aceea am încercat vechiul radio pe care l-am găsit printre rezervele pe care le-am adus cu mine. Dumnezeu știe cine l-a pus în bagaj – Zak, cred –, dar bateriile încă erau bune. Știam că sunt atât de departe în sud încât era puțin probabil să prind ceva, însă după ce m-am jucat cu butonul de frecvență am recepționat Transmisiunea. Cred că e redifuzată de Stația Z, cumva.

Dar asta-i tot. Asta aud de mai bine de o lună. Același anunț, la fiecare două ore, și nimic altceva.

Astăzi suntem cu toții obișnuiți să fim contactați instantaneu, oriunde ne aflăm, douăzeci și patru din douăzeci și patru. Avem telefoanele cu noi tot timpul – și noaptea lângă pat, nu-i așa? Și uită-te la noi, nu suportăm să ne despărțim de ele nici măcar două minute. Comunicăm, verificăm, dăm like, postăm, derulăm. Sute conectati. Suntem în rețea.

Niciodată nu mi-a plăcut asta – sau, mai bine zis, nu mi-a plăcut ideea în sine. În realitate, bineînțeles că eram la fel de dependentă de povestea asta ca tot restul lumii. Era unul dintre motivele pentru care îmi plăcea atât de mult să vin aici. Ca să scap de toate astea. Și, de fapt, niciodată nu mi-a lipsit când eram aici. Adoram sentimentul să fiu deconectată o vreme. Până acum. Acum nu mai am nimic. Nici smartphone, nici telefon prin satelit, nici oameni, nici contact, nimic. Liniște completă. Izolare totală.

Toate astea mă duc la o singură concluzie. Nu e o concluzie care-mi place, dar, ca om de știință, știu că sentimentele mele față de ea nu au nicio importanță. Contează doar dovezile. Dovezile sunt singurul mod de a judeca ceva. De asta sunt aici, nu-i așa, ca să adun dovezi. Și nu poți decide să ignori dovezile doar pentru că nu-ți place ce-ți spun ele. În știință, dovezile sunt totul. Iar ele sunt pe deplin, complet, sută la sută impasibile. Nu le pasă de tine, de sentimentele, speranțele sau temerile tale. Ele doar sunt. Iar în cazul de față, arată tot mai mult către o singură concluzie logică: că e foarte posibil să fiu una dintre ultimele persoane în viață de pe Pământ.

Capitolul 2

Venise momentul să iasă. Nu putea să-și dea seama ce oră era luându-se după lumina naturală – nu exista așa ceva –, dar ceasul îi spunea că trebuie să o facă. Rutina. Rachael știa că rutina era esențială dacă voia să aibă vreo șansă să-și păstreze mintea întregă. Era o mantră care i se repetase de nenumărate ori pe parcursul carierei. Rutina putea să te țină în siguranță, lucid și în viață.

Aruncă o privire prin hubloul de deasupra biroului, spre marea nesfârșită de întuneric din jur. Avea senzația că se înecă în el, de parcă beznă s-ar fi infiltrat în căsuța ei, gata s-o copleșească în orice moment și s-o tragă în abisul său fără sfârșit. Vidul negru era vast, iar căbănuța ei atât de firavă, ca o bărcuță cu vâsle pe un ocean imens. Se întrebă cât timp mai putea să plutească așa, complet singură, captivă și abandonată. Voia să plângă, să se lase cuprinsă de teama ei, de suferința ei, de groaza ei, dar lacrimile tot nu veneau, nici măcar atunci când se gândea la ce se întâmplase, cel mai probabil, cu Adam și cu iubita ei Izzy.

Închise ochii și făcu un efort să se desprindă de beznă. Inspira adânc și încercă să revină cu picioarele pe pământ, în prezent. După ce bău ultimele picături de cafea instant, își clăti cana în vasul de plastic pe care-l folosea pe post de chiuvetă și începu lungul proces de a se îmbrăca pentru munca de afară, din teren, în toii iernii australe. Peste echipamentul termal și polarul pe care le purta deja își puse o pereche de pantaloni impermeabili, apoi își trase bocancii cu căptușeală de lână și legă șireturile bine. Urmă o geacă groasă, umplută cu puf de gâscă, apoi un guler protector și o cagulă care o făcea să semene cu un spărgător de bănci foarte colorat și

încotoșmănat, ochelari de protecție ca să nu-i intre zăpada în ochi și o căciulă de lână. La rând venea geaca roșie, rezistentă la vânt, cu vizibilitate ridicată – o piesă vestimentară oferită tuturor celor care păseau pe acest continent unic, cunoscută pretutindeni drept „Big Red”. Pentru mâini avea o pereche de mănuși care se mulau perfect, așa încât să poată lucra, și o pereche mai mare de mănuși ca de schi, pe care să le poarte pe deasupra atunci când se deplasa. Acestea aveau margini pufoase, esențiale ca să-ți ștergi nasul înainte ca mucozitățile să înghețe și să provoace degerături. Apoi își puse pe cap chinga elastică a lanternei frontale, ajustând-o astfel încât lumina să se îndrepte spre direcția în care privea. În final își trase gluga gecii Big Red. Fiecare centimetru de piele îi era acoperit.

Din spațiul de depozitare de sub pat scoase un container de plastic și îi deschise capacul. Înăuntru se afla o cutie dreptunghiulară, cu baza neagră și capac portocaliu. Era cam de mărimea și forma unui mic bagaj de mână, având o singură roată prinsă de două brațe care se întindeau din partea din spate. O chingă de trei metri era prinsă în partea din față. O clemă din jurul capacului ținea fixată o componentă suplimentară: un ecran mic, asemănător unui iPad, dar mult mai gros și robust, cu propria chingă. Rachael desfăcu cleva și apăsă butonul ascuns în partea de sus, ca să-l pornească. Câteva secunde mai târziu, ecranul se luminează. Un mesaj de avertizare apără pe el, indicând că bateria era pe sfârșite. Trebuia să-l încarce în seara aceea, dar știa că mai avea suficientă energie ca să termine ce avea de lucrat atunci. Așteptă puțin ca dispozitivul să pornească, apoi își puse curea pe după gât, astfel încât ecranul să-i rămână pe piept și mâinile să-i fie libere.

Se întoarse spre ușa modulului, răsuci mânerul în sus și se pregăti pentru rafala de frig extrem care avea s-o lovească precum un pumn în față.

– La treabă, spuse ea cu voce tare.

Împinse trapa și fu lovită de aceeași vijelie înghețată ca în fiecare zi de la începerea expediției.

Era un frig cu adevărat extrem. Deși era o veterană a Antarcticii, nu mai întâlnise un asemenea frig care pătrundea în tine în câteva secunde și părea să-ți înghețe oasele din interior, în timp ce corpul se lupta zadarnic să i se opună. Te copleșea, îți amorțea mâinile și-ți încetinea funcțiile creierului. Rachael își imagina că deschiderea trapei era ca și cum cineva te-ar fi stropit zilnic cu un val de azot lichid. Își amintea de fiecare dată de scena din filmul *Terminator*, în care tipul rău era înghețat instantaneu cu substanța respectivă și apoi spulberat în mii de cioburi de un glonț tras de Arnie.

Luă dispozitivul negru cu portocaliu și pași afară, așezându-l pe gheață înainte să închidă trapa, astfel încât să păstreze cât mai mult din căldura din căsuța ei rotundă.

Frigul intens și epuizant nu era singurul ei dușman de afară, din spațiul deschis: trebuia să lupte și cu vântul năprasnic, care bătea neîncetat de mai bine de o lună. O ataca la fiecare pas, urla și șuiera cu o ferocitate pe care n-o mai întâlnise. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, vântul sufla neîncetat zăpada fină de la suprafața gheții, spulberând-o în toate părțile, așa că Rachael se pomenea mereu în mijlocul unui viscol deosebit de violent. Pe lângă faptul că era greu să înainteze prin ea, zăpada reducea extrem de mult vizibilitatea, fapt agravat de absența totală a luminii solare, și de mai multe ori simțise cum panica începe să-i crească în piept când își pierdea din vedere căbănuța, deși se afla la doar câteva sute de metri distanță de ea. Din acest motiv, avusese precauția să întindă o frânghie portocalie între clădire și zona de studiu. Încerca să țină mereu o mână pe ea când era afară, știind că, în caz că totul s-ar fi acoperit complet de zăpadă, putea să urmeze frânghia înapoi spre casă.

Agățată cureaua lungă a dispozitivului negru cu portocaliu de carabinele prinse în buclele cusute pe spatele gecii Big Red, apoi își trase ochelarii pe ochi și porni la drum. Simți cum vântul se întetește și fu nevoită să se aplece la aproape patruzeci și cinci de grade ca să nu cadă pe spate. După o jumătate de oră de luptă cu

natura dezlănțuită, ajunse la zona de studiu, un loc stabilit în prealabil printr-o combinație de date seismice și prin satelit strânse de echipa din Cambridge înainte ca ea să fi plecat din Marea Britanie, marcat cu un șir de stegulețe pe care le plantase ea însăși cu vreo șapte săptămâni înainte. Vântul necruțător le încovoiașe pe toate, dar ea le bătuse adânc în gheață și, până atunci, rezistaseră. Verifică dacă dispozitivul era pornit, apoi porni încet printre stâlpii de semnalizare, pe un traseu care străbătea o porțiune de gheață cu o lățime de puțin peste un kilometru și o lungime de trei. În timp ce mergea, urmărea ecranul care înregistra datele colectate de aparatul pe care-l trăgea după ea. Instrumentul, asemănător unei valize, era un radar de penetrare a solului, care emitea unde electromagnetice de înaltă frecvență în gheața de dedesubt. Când întâlneau un obiect îngropat sau un strat cu o densitate diferită de a gheții, undele se reflectau înapoi și erau captate de antenă. Prin această metodă, Rachael putea să măsoare cu precizie grosimea gheții de sub zona ei de studiu, fără să fie nevoită să foreze nici măcar o dată. Pe măsură ce ea mergea, computerul din interiorul dispozitivului înregistra valorile pe ecran, deși lui Rachael îi era aproape imposibil să le citească limpede din cauza întunericului și a ninsorii.

Când ajunse la ultimul stâlp, se opri o clipă ca să-și tragă suflul – chiar și să meargă lent era epuizant în condițiile acelea și în îmbrăcămintea groasă necesară ca să evite hipotermia –, apoi se întoarse și începu drumul istovitor înapoi spre căbănuță. Mergea cu hotărâre prin furtună și viscol, frigul insinuându-i-se printre straturile de haine și găsind punctele slabe din armura polară, atacându-le cu precizie glacială în timp ce vântul o izbea ca pe un zmeu prins într-o tornadă înghețată. Voia să se oprească, să se odihnească și să-și recapete suflul, dar îi era mult prea frig pentru asta – mâinile și picioarele îi amorțeau deja –, așa că înainta, visând la căldura din cabana de la capătul drumului.

Când, în sfârșit, ajunse, se cățără înăuntru și se luptă să închidă trapa, amuțind instantaneu urletul vântului crunt și

neînduplecat. *Siguranță*. Închise ochii în liniștea relativă a cabanei, rezemându-se de ușă ca să-și tragă sufletul, apoi strigă:

– Dragule, am sosit!

Pentru o clipă, se întorsese în holul casei lor din Londra. Îl auzi pe Adam strigând-o din bucătărie și pe Izzy chicotind la ceva ce făcea el ca s-o distreze. Păși pe hol cu pungile de cumpărături și îi văzu: Izzy în scaunul ei înalt, la masă, Adam agitându-i prin față jucăria de pluș Tigrișor.

Rachael lăsă pungile pe masă, o sărută pe Izzy pe creștet, apoi îl cuprinse cu brațele pe Adam, rezemându-și capul de al lui, cu bărbia pe umărul lui.

– Hei, tu, îi șopti la ureche.

Îl simți cum se relaxează în îmbrățișarea ei.

– Hei, tu, răspunse el, punând un braț peste al ei.

Cu celălalt continua să-i fluture lui Izzy jucăria Tigrișor.

– Îi place la nebunie jucăria asta.

– Știu. Am încercat s-o culc aseară fără ea și a început un scandal de toată frumusețea. Biata jucărie cred că e murdară, dar nu știu cum o s-o spăl dacă ea nu doarme fără ea.

Rachael se îndreptă și începu să despacheteze cumpărăturile pe masă.

– A fost coadă mare și doar o singură amărâtă de fată la casă, ca de obicei.

– Ți-am zis că puteam să mă duc eu.

– Nu, nu, e-n regulă. Aveam chef să ies, să mă îndepărtez puțin de casă, știi, spuse ea în timp ce pune în dulap câteva conserve de roșii tocate.

– Atunci ce-ai zice să ieșim cu toții după-amiază? Ne plimbăm prin parc, hrănim rațele. Izzy adoră rațele, nu-i așa, Izzy? spuse el, schimbându-și tonul în timp ce-i vorbea fiicei lui.

Rachael deschise frigiderul ca să pună laptele și iaurtul.

– Ar fi frumos, deși nu cred că mai avem voie să hrănim rațele. Au pus un semn.

– Glumești?

– Sau poate că nu avem voie să le dăm pâine. Nu mai știu exact.

– Ei bine, atunci ne plimbăm. Măcar s-o scoatem pe Izzy la aer curat.

Rachael aprobă din cap.

– Întâi trebuie să mănânce. Să încercăm să-i dăm păstârnac.

I-a plăcut piureul de cartofi aseară.

– Mă ocup eu.

Adam se aplecă spre Izzy.

– Ți-e foame, Isabella Mozzarella?

Fetița întinse mâna spre jucăria Tigrișor, pe care Adam încă o flutura prin fața ei. El o urcă de-a lungul brațului și apoi pe capul ei, iar Izzy chicoti încântată.

Rachael băgă pungile goale de cumpărături într-un saculeț de pânză agățat de un cuier de pe ușa din spate, apoi merse înapoi la frigider, scoase un bol cu piure de păstârnac și apucă o linguriță mică de plastic din sertar, așezând-o în fața lui Adam.

– Hai, fetiță dragă, e timpul pentru masa ta, spuse Adam, punând jucăria Tigrișor pe masă și luând lingurița.

– Jucăria asta chiar e murdară, spuse Rachael, făcând un semn din cap spre ea.

– Trebuie să luăm încă una și să le folosim pe rând, ca să le putem spăla, răspunse Adam, înlăturând hârtia cerată de pe bol, apoi luând o linguriță de păstârnac și deschizând larg gura ca s-o încurajeze pe Izzy să-l imite.

Rachael zâmbi.

– Bună idee, spuse ea, privindu-l cum pilotează lingurița ca pe un mic avion cu pastă bej spre gurița deschisă a lui Izzy.

Își dorea din tot sufletul să rămână acolo, să rămână cu familia ei, dar știa că trebuie să înfrunte realitatea. Trebuia să se rupă iar de ei. Deschise ochii și privi împrejur, la spațiul îngust al căsuței. Totul era exact așa cum îl lăsase.

Era singură din nou.